

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2022 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan-Karasińska

Protokolant: sekr. sądowy Marta Jachacy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 maja 2022 r. w Warszawie

sprawy P. S. – płatnika składek

z udziałem J. S. (ubezpieczonego)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

na skutek odwołania P. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 26 czerwca 2020 r. nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdza, iż J. S. jako pracownik u płatnika składek P. S. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu od 2 stycznia 2020 roku,
2. zasądza od organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz odwołującego P. S. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

P. S. 3 sierpnia 2020 r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 26 czerwca 2020 r., nr: (...) zarzucając jej:

- naruszenie art. 80 k.p.a. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego dokonaną z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów i w konsekwencji uznanie, że zawarcie przez ubezpieczonego umowy o pracę z płatnikiem składek nastąpiło dla pozorów a zgłoszenie do ubezpieczeń społecznych było ukierunkowane wyłącznie na skorzystanie z zasiłku chorobowego, w sytuacji gdy stan faktyczny sprawy nie pozwala na poczynienie takich ustaleń;
- sprzeczność istotnych ustaleń stanu faktycznego z treścią materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że nawiązanie stosunku pracy było fikcyjne, pomimo że analiza materiału dowodowego nie pozwala na takie przyjęcie;
- naruszenie art. 22 § 1 k.p. poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji przyjęcie, że stosunek pracy nie łączył ubezpieczonego z płatnikiem składek, zaś umowa o pracę została zawarta jedynie dla pozorów w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego;
- naruszenie art. 6 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy z 13 października

1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez ich niezastosowanie i uznanie, że ubezpieczona nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu oraz chorobowemu od 2 stycznia 2020 r. z tytułu zatrudnienia u płatnika składek.

W konsekwencji odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie, że J. S., jako jego pracownik, podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu i chorobowemu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji

i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko odwołujący wskazał, że ubezpieczona została zatrudniona na podstawie umowy o pracę z 2 stycznia 2020 r. na czas nieokreślony na stanowisku specjalisty ds. aranżacji architektury zieleni w pełnym wymiarze czasu pracy

z wynagrodzeniem w wysokości 3.551 złotych brutto miesięcznie. P. S. wskazał, że prowadzi jednoosobową działalność gospodarczą a wobec chęci rozwoju firmy pod koniec 2019 r. postanowił zatrudnić pracownika w celu wsparcia przedsiębiorcy w obsłudze klientów. Do obowiązków nowego pracownika należało dbanie o czystość salonu i prezentowanych przedmiotów, obsługa przychodzących klientów poprzez przedstawienie oferowanych produktów, wizytowanie u klientów w celu przygotowania kompleksowej oferty, umawianie spotkań, prowadzenie spraw administracyjnych firmy oraz aktualizacji informacji na stronie (...) Doświadczenie ubezpieczonej było jej dodatkowym atutem, ponieważ pracowała w przeszłości w branży florystycznej. Odwołujący podniósł, że zainteresowana wykonywała swoje obowiązki do 26 lutego 2020 r., kiedy stan jej zdrowia uniemożliwił jej realizowanie stosunku pracy z uwagi na problemy z ciążą. Płatnik składek nie zdecydował się na zatrudnienie nowego pracownika w miejsce ubezpieczonej z uwagi na ogłoszenie stanu epidemii na terenie Polski. W jego ocenie z przedstawionego w sprawie stanu faktycznego obejmującego również dokumentację dotyczącą okresu zatrudnienia ubezpieczonej wynika, że faktycznie świadczyła ona pracę na podstawie zawartej umowy o pracę. Wobec jej zatrudnienia, zgłoszenia do ubezpieczeń oraz terminowego opłacania z tego tytułu składek zainteresowana powinna podlegać obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym i ubezpieczeniu chorobowemu (odwołanie z 3 sierpnia 2020 r., k. 6-14 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oraz o zasądzenie od odwołującego na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ponadto wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego lekarza ginekologa celem ustalenia, czy odwołująca była zdolna do podjęcia pracy 2 stycznia 2020 r. biorąc pod uwagę ciążę i brak przedłożenia zaświadczenia, o którym mowa w art. 229 § 1 k.p. oraz o zobowiązanie płatnika składek do złożenia wszelkiej dokumentacji księgowej dotyczącej prowadzonej działalności gospodarczej, w tym księgi przychodów i rozchodów oraz deklaracji VAT za okres od stycznia 2020 r. do marca 2020 r.

Organ rentowy podniósł, że w toku postępowania wyjaśniającego strony stosunku pracy nie przedstawiły umowy o pracę, dokumentacji potwierdzającej kwalifikacje ubezpieczonej, zaświadczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań do podjęcia pracy oraz zaświadczenia

o odbytych szkoleniu BHP. W jego ocenie brak jest również dowodów, w tym zeznań świadków, potwierdzających wykonywanie pracy przez zainteresowaną na rzecz płatnika składek. W miejsce zainteresowanej nie został zatrudniony nowy pracownik, co oznacza zdaniem ZUS, że płatnik składek nie potrzebował pracownika na nowo utworzonym stanowisku pracy, a zatrudnienie J. S. nastąpiło jedynie w celu uzyskania przez nią świadczeń z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Organ rentowy uznał zatem, że umowa o pracę została zawarta dla pozorów w rozumieniu art. 83 k.c. w związku z art. 300 k.p. oraz z naruszeniem zasad współzycia społecznego wynikających z treści art. 58 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p. W konsekwencji ZUS przyjął, że J. S. nie podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia u płatnika składek od 1 lutego 2020 r. (odpowiedź na odwołanie z 24 sierpnia 2020 r., k. 30-32 a. s.).

J. S. przyłączyła się do stanowiska odwołującego i również wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji organu rentowego (protokół rozprawy z 9 maja 2022 r., k. 160 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. S. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w W. od 26 sierpnia 2014 r. Przeważający przedmiot prowadzonej przez odwołującego firmy dotyczy sprzedaży hurtowej części i akcesoriów do pojazdów samochodowych, z wyłączeniem motocykli (wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, akta ZIS).

J. S. pod koniec 2014 r. ukończyła kilka kursów z zakresu florystyki organizowanych przez Akademię (...). 29 listopada 2014 r. zdała egzamin i uzyskała potwierdzenie przygotowania do wykonywania pracy w zawodzie florysty (zaświadczenia, kursy i dyplom, k. 23-29 a. s.).

Ubezpieczona w trakcie dotychczasowej kariery zawodowej zatrudniona była w:

- (...) Sp. z o.o. od 1 października 2015 r. do 30 lipca 2016 r. na stanowisku ochrona fizyczna – operator monitoringu wizyjnego;

- (...) A. P. M. K. Sp. j. od 11 stycznia 2017 r. do 31 grudnia 2017 r. na stanowisku sprzedawcy, gdzie zajmowała się pielęgnacją roślin ciętych, doniczkowych i gotowych dekoracji florystycznych, doбором materiału roślinnego do tworzenia dekoracji roślinnej zależnie od stylu i ich rodzaju, okazji, sezonu i warunków otoczenia oraz obsługą kasy fiskalnej;

- (...) M. W. od 1 stycznia 2019 r. do 24 grudnia 2019 r. na stanowisku sprzedawca – florysta, gdzie oferowała pomoc klientom w doborze odpowiedniego towaru, przygotowywała materiał roślinny do przechowywania i sprzedaży, tworzyła kompozycje kwiatowe z kwiatów świeżych, wykonywała dekoracje roślinne, kontrolowała i nadzorowała zaopatrzenie sklepu, wystawiała faktury i rachunki oraz obsługiwała bieżącą korespondencję (Curriculum Vitae, k. 15-16 a. s. oraz świadectwo pracy z 24 grudnia 2019 r., k. 22 a. s.).

Jednym z klientów ubezpieczonej w (...) był M. S., który poinformował ją o możliwości podjęcia pracy u P. S. prowadzącego działalność gospodarczą (zeznania świadka M. S. i zainteresowanej, k. 84, 88 a. s.).

P. S. planował rozwój swojej firmy poprzez zaaranżowanie strefy SPA w ogrodzie. Zatem podjął decyzję o poszukiwaniach pracownika, który zagospodaruje ogród (zeznania odwołującego, k. 161-162 a. s.).

Wskutek namowy M. S., ubezpieczona skontaktowała się telefonicznie z odwołującym. Następnie P. S. spotkał się z zainteresowaną w sprawie podjęcia zatrudnienia w siedzibie swojej firmy (zeznania zainteresowanej i odwołującego, k. 88 i 96 a. s.).

Płatnik składek 2 stycznia 2020 r. zawarł z J. S. umowę o pracę na czas nieokreślony od 2 stycznia 2020 r. na stanowisku specjalisty ds. aranżacji architektury zieleni w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem w wysokości 3.551,78 złotych brutto miesięcznie (umowa o pracę z 2 stycznia 2020 r., k. 17 a. s. i akta ZUS).

Ubezpieczona 2 stycznia 2020 r. złożyła wniosek do płatnika składek o wypłatę wynagrodzenia za pracę gotówką do rąk własnych (wniosek z 2 stycznia 2020 r., k. 19 a. s. i akta ZUS).

J. S. figurowała na liście płac płatnika składek za okres od stycznia do marca 2020 r. (listy płac, k. 18, 20 i 21 a. s. i akta ZUS).

Zainteresowana w trakcie pracy zajmowała się szeroko rozumianą obsługą klientów. Ubezpieczona doradzała zakup odpowiednich produktów z asortymentu firmy. Ponadto zajmowała się umawianiem klientów na poszczególne terminy celem ich późniejszego obsłużenia. Dodatkowo do obowiązków J. S. należało pieczołowitość o wygląd wystawy asortymentu oraz wykonywanie prac biurowych przy komputerze (zeznania świadków D. B., M. S. oraz zainteresowanej i odwołującego, k. 79, 84, 88, 96 a. s.).

Ubezpieczona była zobowiązana do wykonywania obowiązków codziennie od poniedziałku do piątku w godzinach od 10:00 do 18:00 (zeznania odwołującego i zainteresowanej, k. 161-163 a. s.).

Odwołujący nie zatrudnił nowego pracownika w miejsce ubezpieczonej ze względu na panującą wówczas epidemię C.-19, w wyniku której prowadzenie działalności przez przedsiębiorców zostało znacznie ograniczone (zeznania odwołującego, k. 161-162 a. s.).

Płatnik składek z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej poniósł stratę za okres od stycznia do marca 2020 r. w wysokości 211.071,74 złotych (deklaracje dla podatku od towarów i usług oraz podatkowe księgi przychodów i rozchodów za okres od stycznia do marca 2020 r., k. 53 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. zgodnie z art. 61 § 1 i 4 k.p.a. w związku z art. 123 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych zawiadomił P. S. i J. S. o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie ustalenia prawidłowości zgłoszenia jej do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i podstaw wymiaru składek na te ubezpieczenia z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek. Organ rentowy po zakończeniu postępowania administracyjnego wydał zaskarżoną decyzję z 26 czerwca 2020 r., nr: (...) na podstawie art. 83 ust. 1, art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 8 ust. 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 58 § 2 i art. 83 § 1 k.c. oraz art. 22 § 1 i art. 300 k.p. ZUS stwierdził, że J. S., jako pracownik u płatnika składek P. S., nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od 2 stycznia 2020 r. (zawiadomienia z 30 kwietnia 2020 r. i decyzja z 26 czerwca 2020 r., akta ZUS).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych, zeznań świadków D. B. i M. S. oraz zainteresowanej i odwołującego. Powołane dowody z dokumentów, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia były wiarygodne, korespondowały ze sobą oraz z osobowym źródłem dowodowym, tworząc przy tym spójny stan faktyczny.

Zarówno zeznania świadków, jak i stron postępowania były ze sobą zbieżne i pozostawały we wzajemnej korelacji. Zeznający potwierdzili, że faktycznie dochodziło do wykonywania pracy przez J. S. na rzecz P. S.. D. B. zaświadczył, że widywał ubezpieczoną w siedzibie firmy płatnika składek, gdzie w ramach pełnionych obowiązków pracowniczych zajmowała się obsługą klientów firmy. Świadek również był zapoznawany przez ubezpieczoną z asortymentem i rodzajem usług oferowanych przez firmę. M. S. co prawda nie znał szczegółów dotyczących zakresu obowiązków J. S., lecz zaobserwował, że w czasie jego pobytu u płatnika składek odbywała rozmowę telefoniczną z klientem oraz zajmowała stanowisko pracy wykonując czynności na komputerze. Ponadto jego zeznania potwierdziły wersję ubezpieczonej dotyczącą okoliczności, w wyniku których strony zapoznały się w celu nawiązania stosunku pracy. Zeznania stron procesu również były do siebie zbliżone, gdyż jednakowo wymienili czynności, których podejmowała się zainteresowana w toku realizowania zawartej umowy o pracę. Sąd nie dał wiary odwołującemu jedynie w zakresie, w jakim stwierdził, że jego sytuacja finansowa za okres styczeń-marzec 2020 r. była dobra. Z dokumentów finansowych wynika, że ten okres zakończył z dużą stratą finansową, w wyniku dokonanych zakupów dla firmy.

Na rozprawie 9 maja 2022 r. Sąd na podstawie art. 235² § 1 punkt 3 i 5 k.p.c. pominął wniosek dowodowy organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego ginekologa. Wymaga podkreślenia, że w sprawach o podleganie ubezpieczeń społecznych nie ma znaczenia ewentualne ustalenie, czy stan zdrowia ubezpieczonej rzeczywiście pozwalał jej na wykonywanie obowiązków pracowniczych. Z perspektywy sprawy koniecznym i zarazem jedynym było ustalenie, czy ubezpieczona pracowała w reżimie wynikającym z art. 22 § 1 k.p. Zatem należało potraktować wniosek dowodowy organu rentowego jako nieprzydatny do wykazania danego faktu oraz zmierzał jedynie do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania. Dodatkowo Sąd uznał, że dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego prowadziłoby do pomniejszenia środków z budżetu Skarbu Państwa, które po zakończeniu postępowania nie zostałyby zwrócone.

W związku z powyższym zdaniem Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie P. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 26 czerwca 2020 r., nr: (...), jako zasadne, podlega uwzględnieniu.

Kwestia sporna w niniejszej sprawie dotyczyła wyłączenia przez organ rentowy zainteresowanej z ubezpieczenia emerytalnego, rentowych, chorobowego i wypadkowego od 2 stycznia 2020 r. z tytułu zatrudnienia u P. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w W..

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2020 r., poz. 226 z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą” obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami, z wyłączeniem prokuratorów. W myśl art. 13 pkt 1 ustawy obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne, tj. pracownicy – od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku. Na podstawie art. 2 k.p. pracownikiem jest osoba zatrudniona na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania lub spółdzielczej umowy o pracę. Zgodnie z art. 22 § 1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Jak stanowi art. 58 § 1 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. W rozumieniu art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności.

W rozpoznawanej sprawie organ rentowy wskazywał, że brak jest dowodów potwierdzających faktyczne świadczenie pracy przez zainteresowaną, a umowa o pracę z dnia jest nieważna, gdyż została zawarta dla pozorów, bądź też jako czynność sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. Z takim twierdzeniem organu rentowego Sąd nie zgodził się, badając wcześniej, czy umowa zawarta przez odwołujących może być uznana za nieważną zgodnie z przepisami art. 83 k.c. bądź art. 58 k.c. Jak wynika z art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Pozorność umowy wyraża się w braku zamiaru wywołania skutków prawnych przy jednoczesnym zamiarze stworzenia okoliczności mających na celu zmylenie osób trzecich. Przy czym należy odróżnić nieważność spowodowaną pozornością czynności prawnej od nieważności czynności prawnej mającej na celu obejście ustawy (art. 58 § 1 k.c.). Czynność prawna mająca na celu obejście ustawy polega na takim ukształtowaniu jej treści, które z formalnego punktu widzenia nie sprzeciwia się ustawie, ale w rzeczywistości zmierza do zrealizowania celu, którego osiągnięcie jest przez ustawę zakazane. Pojęcie obejścia prawa i pozorności są sobie znaczeniowo bliskie i niejednokrotnie pokrywają się. Ustalenie, czy umowa zmierza do obejścia prawa, czy jest pozorna wymaga poczynienia konkretnych ustaleń faktycznych dotyczących okoliczności jej zawarcia, celu jaki strony zamierzały osiągnąć, charakteru wykonywanej pracy i zachowania koniecznego elementu stosunku pracy, jakim jest wykonywanie pracy podporządkowanej (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 1995r., I PZP 7/95, OSNAPiUS 18/95, poz. 227, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997r., I PKN 276/97, OSNAPiUS13/98, poz. 397). Czynność prawna może być również sprzeczna z zasadami współżycia społecznego, przez które rozumie się na ogół obowiązujące w stosunkach między ludźmi reguły postępowania, które za podstawę mają uzasadnienie ocenne, a nie prawne. Odwołują się one do powszechnie uznawanych w całym społeczeństwie lub w danej grupie społecznej wartości i ocen właściwego, przyzwoitego, rzetelnego, lojalnego czy uczciwego zachowania. Zasady te obejmują nie tylko reguły moralne, lecz także obyczajowe (por. np. Z. Radwański (w:) System prawa prywatnego, t. 2, 2002, s. 240 i n.; M. Safjan (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. I, 2008, s. 327).

W rozważanym przypadku, zdaniem Sądu, wystąpiły wszystkie elementy konieczne dla zaistnienia pomiędzy stronami stosunku pracy. Wbrew stanowisku organu rentowego, zgromadzony materiał dowodowy potwierdził wykonywanie pracy przez J. S.. Dowodem wskazującym na taki fakt są dokumenty oraz zeznania stron i świadków, które potwierdziły, że ubezpieczona od dnia nawiązania stosunku pracy wykonywała zadania, jakie zostały przypisane do powierzonego jej stanowiska pracy, a więc kontakt z klientem, doradztwo zakupu odpowiednich produktów, umawianie wizyt klientów celem zaprezentowania oferty płatnik składek, dbałość o wygląd wystawy oraz wykonywanie czynności biurowych na komputerze. Świadczenie zeznali, że odwołująca była widywana w trakcie prowadzenia rozmów telefonicznych i wykonywania pracy przy biurku, jak również podczas obsługi klienta. W związku z tym Sąd zważył, że rzeczywiście dochodziło do wykonywania przez nią obowiązków pracowniczych, nad czym nadzór sprawował płatnik składek prowadzący pozarolniczą działalność gospodarczą.

Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że przepis art. 22 § 1 k.p. wskazuje jednoznacznie kilka przesłanek, których spełnienie decyduje o istnieniu stosunku pracy. Pracownik jest zobowiązany do świadczenia pracy na rzecz i pod nadzorem swojego pracodawcy wyznaczającego czas i miejsce wykonywanych czynności wynikających ze stosunku pracy, który winien jest również wypłacać umówione wynagrodzenie. W ocenie Sądu płatnik składek dochował wszystkich formalnych czynności, które są wymagane przez przepisy prawa materialnego. Firma zawarła z ubezpieczoną umowę o pracę, wypłacała jej wynagrodzenie oraz odprowadzała składki na ubezpieczenia społeczne. Ubezpieczona miała ustalone miejsce pracy, w którym była zobowiązana do wykonywania obowiązków pracowniczych. Ponadto nie należy pomijać wiedzy i doświadczenia ubezpieczonej w wykonywanym zawodzie. J. S. ukończyła wiele kursów z zakresu florystyki oraz uzyskała potwierdzenie przygotowania do wykonywania pracy w zawodzie florysty. Dodatkowo przed nawiązaniem stosunku pracy z płatnikiem składek świadczyła również czynności należące do branży florystycznej. Jednocześnie wymaga zaznaczenia, że strony umowy nie znały się przed jej zawarciem. Ubezpieczona uzyskała informację od swojego klienta obsługiwanego w ramach pełnienia obowiązków dla innej firmy, że istnieje możliwość zatrudnienia u innego płatnika składek.

W odpowiedzi zainteresowana skontaktowała się telefonicznie z odwołującym, w wyniku czego doszło do rozmowy kwalifikacyjnej, a w konsekwencji związania się przez strony umową o pracę. Zatem nie można wysnuć wniosków, że celem stron było zawarcie umowy dla pozoru albo w celu obejścia prawa, skoro w rzeczywistości dochodziło do realizacji postanowień umownych.

Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że w istocie ubezpieczona będąc jedną ze stron stosunku pracy realizowała faktycznie czynności wynikające z umowy pracy. Ujawnione dokumenty w toku postępowania, jak również osobowe źródła dowodowe w postaci zeznań świadków i stron, pozwoliły ustalić, że faktycznie wykonywała czynności w imieniu i na rzecz swojego pracodawcy. Pierwszą, a zarazem naczelną przesłanką wskazującą na objęcie danej osoby obowiązkowo ubezpieczeniami społecznymi jest w pierwszej kolejności ustalenie czy faktycznie realizowała nawiązany stosunek pracy. W ocenie Sądu odwołujący w toku postępowania wykazał, że ubezpieczona rzeczywiście pracowała w spółce. Pozostałe uwarunkowania wynikające z art. 22 § 1 k.p. również zostały spełnione w rozpatrywanej sprawie. Sąd zważył także, że praca ubezpieczonej podlegała nadzorowi pracowniczemu. Należy zaznaczyć, że nadzór pośrednio nad pracą J. S. wykonywał płatnik składek. Ponadto ubezpieczona otrzymywała wynagrodzenie gotówką do rąk własnych, zaś Sąd nie miał żadnych podstaw faktycznych, aby takie ustalenia podważyć. W związku z tym zostały zrealizowane wszystkie przesłanki zawarte w przepisie art. 22 § 1 k.p., od których uzależnione jest istnienie stosunku pracy. Organ rentowy twierdził, że w aktach sprawy brak jest materialnych dowodów wskazujących na wykonywanie pracy przez ubezpieczoną. Sąd doszedł do przekonania, że ten zarzut był niezasadny, bowiem strony ostatecznie przedstawiły dokumenty oraz świadków, z których zeznań wynika, że praca była wykonywana.

Pozostałe okoliczności, na które powoływał się organ rentowy, nie wskazywały, aby płatnik składek zawarł umowę o pracę z odwołującą jedynie w celu objęcia jej ochroną ubezpieczeniową. ZUS jednocześnie podnosił tradycyjnie, że płatnik składek nie zatrudnił nowego pracownika na zastępstwo. Po pierwsze uszło uwadze organowi rentowemu, że zatrudnienie ubezpieczonej zostało poprzedzone wprowadzeniem na terenie kraju stanu epidemii. W wyniku tej decyzji wiele podmiotów gospodarczych zostało zamkniętych i nie mogło

świadczyć swoich usług na rzecz klientów. W tej sytuacji płatnik składek nie podjął ryzyka zatrudnienia nowego pracownika i możliwości narażenia się na dodatkowe koszty, w sytuacji gdy możliwość prowadzenia działalności gospodarczej była niemożliwa lub znacznie ograniczona. Po drugie, strony stosunku pracy nie znały się przed jego nawiązaniem. Na tej podstawie należy wysnuć wniosek, że ich celem nie było stworzenie pozoru zatrudnienia i zapewnienie zainteresowanej wysokich świadczeń z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w szczególności że bezpośrednio przed zawarciem umowy o pracę J. S. posiadała ochronę ubezpieczeniową.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w punkcie 1 wyroku. O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. i zasądził od organu rentowego na rzecz odwołującego kwotę 180,00 złotych na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2018 r., poz. 1800).